

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร โดยย่อ

ครั้งที่ ๖ / ๒๔๗๘ (วิสามัญ ครั้งที่ ๒) สมัยที่ ๒

วันเสาร์ที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๘

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา

เมื่อสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ประธานสภา ฯ
ก็กล่าวเปิดประชุม และเสนอให้ที่ประชุมรับรองรายงานการประชุม
สภา ฯ ครั้งที่ ๖ / ๒๔๗๘ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒

มีสมาชิกเสนอขอให้เลื่อนการรับรองรายงานครั้งนี้ไปรับรอง
ในคราวประชุมคราวหน้า

ที่ประชุมอนุมัติ

ประธานสภา ฯ อนุญาตให้สมาชิกสภา ฯ ตั้งกระทู้ถามรัฐบาล
ได้ตามลำดับ คือ

๑ พระพิณิจชนากร ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ ตั้งกระทู้
ถามว่า ด้วยตามกระทู้ถามของข้าพเจ้าถึงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๔๗๗ ว่า
นับตั้งแต่ได้ ออกพระราชบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการตรวจเงิน
แผ่นดิน พุทธศักราช ๒๔๗๖ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๕ ตามความในมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนั้น มีความว่าบัญชีการรับจ่ายเงินของกรมการตรวจเงินแผ่นดินนั้น ประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้รับผิดชอบ และให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตั้งเจ้าพนักงานในกระทรวงการคลังไปตรวจ สอบ และทำรายงานเสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรนั้น นับตั้งแต่วันที่ประกาศใช้พระราชบัญญัตินั้นมาจนบัดนี้ เวลาล่วงเลยมาหลายปีแล้ว สภา ฯ ยังไม่ได้รับข้อเสนอกฎแต่ประการใดเลย ซึ่งท่านนายกรัฐมนตรีได้ตอบในสภา ฯ เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๔๗๕ ว่า ได้กล่าวถึงปฏิบัติตามพระราชบัญญัติและกำลังพิจารณาอยู่ จะเสนอสภา ฯ ยังไม่ทันในสมัยประชุมสามัญนั้น จึงขอทราบว่ามีรัฐบาลจะเสนอสภาผู้แทนราษฎรได้เมื่อใด และเป็นเพราะเหตุใดจึงได้ปล่อยปละละเลยไว้หลายปีแล้ว

นายกรัฐมนตรี ตอบว่า รายงานกระทรวงการคลังได้เสนอมายังคณะรัฐมนตรีเพื่อนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรต่อไปแล้ว

๒. พระยาดำรงคณาภิบาล ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม ตั้งกระทู้ถามว่า ได้ปรากฏขึ้นว่าข้าราชการในส่วนภูมิภาคต้องถูกกล่าวหาในคดีอาญาไม่ว่ารูปคดีนั้นจะมีเค้ามูลอย่างไร เมื่อมีผู้กล่าวหาขึ้น ทางราชการก็ตั้งพักราชการทันที และในคดีเรื่องเดียวกัน

ต้องถูกสั่งพักราชการถึง ๒ ครั้ง ๒ วัน เป็นเวลาดังนั้นมีกษัตริย์
ก.พ. จะพิจารณาสั่งเป็นเด็ดขาด อันเป็นเหตุให้เป็นตัวอย่างให้
ข้าราชการเกิดเสียกำลังใจขึ้น ไม่กล้าจะกระทำการอันเป็นหน้าที่
ด้วยความมานะบากบั่น โดยเกรงความพลาตพดง จะมีผู้ร้อง
กล่าวหาขึ้นโดยไม่มีการทุจริต ก็จะต้องถูกพักราชการให้เป็นการ
เดือดร้อนตลอดถึงครอบครัวด้วย ทางราชการจะหาหนทางเยียวยา
แก้ไขในเรื่องเช่นนี้ให้ข้าราชการกลับมามีกำลังใจปฏิบัติงานให้เต็ม
ความสามารถอย่างไรบ้าง

นายกรัฐมนตรี ตอบว่า การสั่งพักข้าราชการที่ต่อถูกกล่าว
หาในคดีอาญานั้น ได้มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๔๗๕ มาตรา ๕๘ บัญญัติคุ้มครองข้าราชการอยู่แล้วว่า เมื่อ
ข้าราชการพลเรือนผู้ใดถูกฟ้องคดีอาญา ถ้าผู้บังคับบัญชาที่
ข้าราชการผู้นั้นสังกัดเห็นว่าควรจะคงให้อยู่ในราชการ ระหว่างพิจารณา
หรือสอบสวนจะเป็นการเสียหายแก่ราชการจึงจะสั่งพักราชการได้
ฉะนั้นจึงเห็นว่าในเรื่องนี้พระราชบัญญัติได้วางหลักประกันไว้เป็น
อย่างคอยู่แล้ว หาเป็นเหตุที่จะกระทำให้เป็นการเดือดร้อนเสียหาย
แก่ข้าราชการผู้นั้นประการใดไม่

๓. พระยาสวรรคตคณาภิบาล ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหา
สารคาม ตั้งกระทู้ถามว่า ๓. ตำแหน่งหน้าที่ชาวดวงใหญ่เท่าที่

เมื่ออยู่ในเวลานี้ รู้สึกว่าเป็นตำแหน่งที่ใหญ่โต จึงต้องรับผิดชอบ
ภาระงานในส่วนภูมิภาค จึงจัดตั้งผู้ที่สามารถเข้ารับตำแหน่งมีเงินเดือน
คนละมาก ๆ แต่การงานที่ข้าหลวงใหญ่ปฏิบัติอยู่โดยตรงไม่แปลก
อะไรกับมหาดเล็กรายงาน ซึ่งมีอยู่แต่เดิมนัก จึงขอเรียนถาม
รัฐบาลว่า รัฐบาลจะคิดปรับปรุงให้ข้าหลวงใหญ่มีการรับผิดชอบ
การงานในส่วนภูมิภาคทำนองสมุหเทศาภิบาลแต่เดิมโดยแก้ไขวิธีการ
ให้เข้ากับระบอบใหม่ เพื่อประโยชน์แก่การตรวจตราท้องที่ให้
ถี่ถ้วนเข้มแข็งยิ่งขึ้นเช่นใดหรือไม่ ๒. ถ้าจะแก้ไขให้ข้าหลวงใหญ่
ต้องรับผิดชอบการงานในส่วนภูมิภาคของดงมาจากเจ้ากระทรวงไม่
ได้แล้ว จะเลิกตำแหน่งข้าหลวงใหญ่ไม่ไหม้ เพราะมีข้าหลวง
ตรวจการประจำภาคอยู่แล้ว และยังมีหัวหน้ากองและอธิบดีสำหรับ
ตรวจตราอยู่อีก เพื่อเป็นการตัดทอนเงินจ่ายให้น้อยลงเช่นนี้จะเป็น
การที่ดีอย่างไร

นายกรัฐมนตรื ตอบว่า ข้าหลวงใหญ่นั้นปฏิบัติหน้าที่แตกต่าง
กว่ามหาดเล็กรายงานมาก เพราะข้าหลวงใหญ่ปฏิบัติหน้าที่ทำนอง
สมุหเทศาภิบาล ดังจะเห็นได้จากอำนาจและหน้าที่ของข้าหลวงใหญ่
ที่คณะรัฐมนตรีได้วางระเบียบไว้ คือ (๑) ให้ข้าหลวงใหญ่มี
อำนาจและหน้าที่ตรวจราชการบริหารทั่วไปตามที่คณะรัฐมนตรีหรือ
นายกรัฐมนตรืจะแต่งตั้งเป็นครั้งคราว (๒) โดยปกติให้มีอำนาจ

และหน้าที่ออกตรวจราชการตามภูมิภาคและท้องถิ่น แต่มีขาดเด็ก
รายงานปฏิบัติหน้าที่ทำนองผูกขาดราชการท้องถิ่น และเป็นเดชานุการ
ของสมุหเทศาภิบาล หนึ่งหน้าที่ข้าหลวงตรวจการประจำภาคกับ
ข้าหลวงใหญ่ไม่เหมือนกัน เพราะข้าหลวงตรวจการประจำภาค
นั้นตรวจการเฉพาะในหน้าที่ของตน ไม่ได้ตรวจการทั่ว ๆ ไปดัง
เช่นข้าหลวงใหญ่

๔. พ.อ. พระยาวิเศษสิงหนาท ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครนายก
ตั้งกระทู้ถามว่า ๑. ตามที่ท่านรัฐมนตรีได้ตอบกระทู้ถามของข้าพเจ้า
เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. ว่า การสอบได้แพทย์แผนโบราณชั้น ๒ เพื่อ
เลื่อนเป็นแพทย์แผนโบราณชั้น ๓ นั้น ทำการสอบได้ปีละ ๑ ครั้ง
ในเดือนกุมภาพันธ์ทุกปีนั้น ขอทราบว่าจะทางคณะกรรมการแพทย์
ได้ทำเป็นการโฆษณาเช่น ประกาศในหนังสือพิมพ์รายวัน ทาง
วิทยุกระจายเสียงหรือตั้งเป็นทางราชการไปยังคณะกรรมการจังหวัด
ให้ประกาศ เพื่อบรรดาแพทย์ผู้ประกอบโรคศิลป์ได้ทราบไว้บ้าง
หรือหาไม่ เพราะเหตุใด ๒. การสอบได้แพทย์แผนโบราณชั้น ๒
เพื่อขึ้นเป็นชั้น ๓ ได้เคยทำการสอบได้แต่เฉพาะในจังหวัดพระนคร
แห่งเดียว ควรจะให้มีการสอบตามจังหวัดต่าง ๆ ตามที่มีผู้สมัคร
ขอสอบ ท่านรัฐมนตรีได้ตอบว่าเวลานี้คณะกรรมการแพทย์กำลัง
พิจารณาอยู่แล้ว ข้าพเจ้าขอทราบว่าจะทางคณะกรรมการแพทย์

ได้พิจารณาตกลงไปประการใด เพราะเหตุใด และได้ทำการเป็น
ทางโฆษณาด้วยวิธีใดหรือไม่

น.ต. หลวงชำนาญวาจาวัดดี ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย ตอบว่า ๑. การด้อมได้แพทย์แผนโบราณชั้น ๒ เพื่อ
เดือนเป็นชั้น ๓ นั้น กำหนดการด้อมได้ในเดือนกุมภาพันธ์ มี
แจ้งไว้ในระเบียบการชั้นทะเบียนผู้ประกอบโรคศิลป์เพิ่มเติม ซึ่ง
จะได้ส่งไปให้คณะกรรมการจังหวัดและคณะกรรมการอำเภอทุกแห่งใน
เขตที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติการแพทย์ต่อไป ส่วนกำหนด
วันด้อมคณะกรรมการแพทย์จะได้มีหนังสือแจ้งเป็นรายตัวไปยังผู้
สมัครให้ทราบล่วงหน้าอีกชั้นหนึ่ง ๒. คณะกรรมการแพทย์ได้
ตกลงแล้วว่า ถ้าผู้ด้อมอยู่ในจังหวัดที่ห่างไกลไม่สะดวกแก่การ
เดินทางที่จะเข้ามาด้อมในกรุงเทพฯ ก็จะได้ส่งข้อด้อมไปให้จังหวัดจัด
การด้อม แล้วส่งคำตอบมาให้คณะกรรมการแพทย์ตรวจ ซึ่ง
ความวินิจฉัยจะได้แจ้งไปยังจังหวัดที่มีผู้สมัครด้อมเป็นคราวๆ ไป

๕. นายเดมียค หงส์ประภาส ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครศรี
อยุธยา ตั้งกระทู้ถามว่า เหตุใดทางราชการกระทรวงมหาดไทยจึง
ไม่บริวารบุคคลที่เคยเป็นข้าราชการ และได้ต้อออกโดยไม่มีคามผิด
และได้กลับมาขอเข้ารับราชการ อีก โดยมีสมรรถภาพจะทำงานได้

เหตุใดจึงไม่บรรจุในตำแหน่งที่เขาเคยรับราชการอยู่เดิม หรือแม้
แต่จะไม่มีตำแหน่งเดิมว่าง แต่เมื่อได้บรรจุในตำแหน่งต่ำกว่าที่
เขาเคยเป็นแล้ว ภายหลังเมื่อมีเงินเดือน ตำแหน่งอันเป็นที่สูง
ว่างแล้ว เหตุใดจึงไม่ให้เขารับเงินเดือน ตำแหน่งอันเป็นที่สูง
ชั้นซึ่งว่างนั้น

น.ต. หดวงษ์ รางนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย ตอบว่า การบรรจุข้าราชการตามนัยแห่งกระตุน ก่อ
โดยเฉพาะตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ. ๒๔๗๖
กระทรวงมหาดไทย ได้ดำเนินการ ตามพระราชบัญญัตินั้น และ
ระเบียบปฏิบัติอยู่แล้ว การที่บุคคลประเภทนี้ไม่ได้รับการบรรจุ
เป็นบางราย ก็เนื่องด้วยเหตุส่วนตัวของผู้นั้น เช่น ได้ลาออกไป
นาน ความรู้ความสามารถในการทำงานเสื่อมถอย หรือมีความ
ประพฤติอันเป็นที่พึงรังเกียจจะให้กลับเข้ารับราชการ ดังนเป็นต้น
และเหตุที่ไม่บรรจุในตำแหน่งที่ผู้นั้นเคยรับราชการอยู่แต่เดิม ก็
เพราะไม่มีตำแหน่งว่าง หรือสมรรถภาพของผู้นั้นไม่เหมาะสมกับ
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน ส่วนการเดือนเงินเดือนและ
อันดับที่สูงกว่านั้น ต้องพิจารณาถึงความชอบในการปฏิบัติราชการ
ความอดุสาหะ ความสามารถและความประพฤติตามวินัยข้าราชการ
พลเรือนด้วย ในการเลื่อนตำแหน่งก็ต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติ

๖. หลวงศรีเชตรนคร ผู้แทนราษฎรจังหวัดนนทบุรี ตั้งกระทู้ถามว่า กำหนดผู้ใหญ่บ้านถูกเจ้าพนักงานระดมเข้าไปในการร่วมมือกับเจ้าพนักงานส่วนภูมิภาคและตำรวจในการ ถูกเกณฑ์ ออกลาดตระเวนปราบปรามโจรผู้ร้าย เพื่อรักษาความสงบ ทางการค้าจะจ่ายค่าพาหนะและเบียดเบียนบ้างหรือไม่ ถ้าไม่จ่ายให้เงินเพราะเหตุใด ถ้าจะจ่ายให้จะเริ่มจ่ายให้แต่เมื่อใดเป็นต้นไป

น.ต. หลวงข้าราชการสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ตอบว่า การจ่ายค่าพาหนะและเบียดเบียนให้แก่ผู้ใหญ่บ้านที่ร่วมมือในการออกลาดตระเวนปราบปรามโจรผู้ร้ายนั้น ทางกรม ได้ ปฏิบัติตาม ข้อบังคับการ จ่ายเงินปราบปรามโจรผู้ร้าย พ.ศ. ๒๔๗๓ คือค่าพาหนะและค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดให้จ่ายได้เท่าที่จ่ายจริง ส่วนค่าเบียดเบียนนั้นเมื่อจังหวัด ขอ ร้องและชี้แจงเหตุผลมา ทางกรมก็ได้พิจารณาและจ่ายให้เป็นรายๆ ไป นอกจากนี้การจ่ายค่าพาหนะและค่าเบียดเบียนดังกล่าวนี้แล้ว หากปรากฏผลในการปราบปรามโจรผู้ร้ายด้วย และคุณความดีที่ได้กระทำไว้นั้น ในการปราบปรามผู้ร้าย จะ เป็นขอ ประกอบในการพิจารณาจ่ายเงินอุดหนุนผู้ใหญ่บ้านอีกส่วนหนึ่ง

๗. พระประณาทภรณ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดตาก ตั้งกระทู้ถามว่า รัฐบาลได้อนุญาตให้ราษฎรตัดเส้าเรือมาขายบ้างไหม

จำนวนมากมาย จนสินค้าต้นตลาดจึงทำให้ราคาเสียดกต่ำ และ
ไม้ที่จะตัดทำเป็นเสาก็มีจำนวนน้อยแล้ว ข้าพเจ้าขอทราบจากรัฐบาล
จะจำกัดการอนุญาตให้มีจำนวนพอสมควร เพื่อบำรุงราคาเสาดูและ
สงวนพันธุ์ไม้อื่นจะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ เพราะเหตุใด

หลวงนาถนิตินาถ รัฐมนตรีช่วยราชการกระทรวงเกษตรธิการ
ตอบว่า ทางกรมไม้โยบายในการสงวนพันธุ์ไม้อยู่แล้ว โดยระมัด
ระวังมิให้มีการตัดไม้จนเกินกำลังของป่า ในตลาดกรุงเทพ ฯ ยัง
ไม่ปรากฏว่ามีไม้เสาด้านตลาด การที่เสาราคาตกต่ำกว่าแต่ก่อน
น่าจะเนื่องจากความตกต่ำของเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้ราคาสินค้าอื่น ๆ
ก็ตกต่ำเช่นเดียวกันประการหนึ่ง และคงเป็นด้วยความนิยมใช้เสาดู
คอนกรีตแทนเสาดูไม้มากขึ้นประการหนึ่ง ถ้าหากจะมีเสาดูด้านตลาดก็
เป็นเพราะเหตุแห่งและชั่วคราวเท่านั้น เพราะความต้องการมีน้อย
และการทำเสาดูก็ย่อมจะลดลงเช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ดี ทาง
ราชการจะรับใจเป็นข้อสังเกตเพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

๘. พระยาสวรรคตคามภิบาล ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม
ตั้งกระทู้ถามว่า ๑. ได้เป็นที่ประจักษ์แก่รัฐบาลอยู่แล้วว่า การ
เก็บเงินอากรค่านาเท่าที่เป็นอยู่เวลานี้ไม่เป็นธรรม กล่าวคือ ๒. นอกที่
นาอย่างเดียวกันอยู่ต่างอำเภอต่างตำบล แต่ต้องเสียอากรค่านาสูง
ตำลึงกันดังนี้ รัฐบาลคิดที่จะปรับปรุงเลิกเก็บเงินอากรค่านาทำนอง

๕. ให้เปลี่ยนเป็นเก็บภาษีขาออกให้สูงขึ้นบ้าง เพื่อเป็นการชดใช้เงิน
ที่เกรงว่าจะตกและเป็นการปลูกความนิยมยินดีใหม่แก่ราษฎร ชาวนา
ยิ่งขึ้น และให้เป็นการยุติธรรมบ้างหรือไม่ หรือว่าสมควรจะ
ปรับปรุงแก้ไขด้วยวิธีอย่างไร ๒. ถ้ายังไม่เป็นการสมควรที่จะ
แก้ไขดังได้กล่าวในข้อ ๑ เพราะเหตุเงินอากรค่านาจะตกต่ำไปมาก
หรือเพราะเหตุราษฎรจะถกถอบหนี้ภาษีจะต้องเพิ่มเจ้าพนักงานมาก
ขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าขอทราบสถิติอันเป็นทางที่พอจะคำนวณเงินตาม
คดีเลขที่มีหลักฐานอยู่ทางกระทรวงการคลังแล้วได้พร้อมด้วยเหตุผล
ว่าจะมีจำนวนผิดแผกเพิ่มลดกันอย่างไร

๖. ขุนสุมอาหารหิตะคดี รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงการคลัง
ตอบว่า ๑. นาทักกล่าวอ้างไม่ปรากฏว่าอยู่ที่ใด จึงเป็นการยาก
ที่จะสอบสวน ส่วนที่จะให้ยกเลิกอากรค่านาเปลี่ยนเป็นเก็บภาษีขา
ออกให้สูงขึ้น เห็นว่ายังไม่ควร เพราะไม่เป็นผลจริงจัง โดย
คนกลางหรือผู้นำส่งคงจะต้องเอาค่าภาษีขาออกไปคิดราคาข้าว ข้าว
ที่ส่งออกหรือไม่ถูกส่งออกก็จะต้องถูกคิดราคาด้วยกัน ผลที่ชาวนา
จะได้ประโยชน์จะเป็นการไม่แน่นอนยิ่งขึ้น ๒. สถิติที่ขอการนั้นไม่
ทราบว่าจะต้องการสถิติอันใด

๗. พระประณาทภรณ์ ผู้แทนราษฎรจังหวัดตาก ตั้งกระทู้ถาม
ว่า แต่ก่อนข้าราชการรับราชการได้อายุถึง ๖๐ ปี การเก็บเงิน

รัฐชูปการถึง ๖๐ ปีเท่านั้น บิดข้าราชการจะรับราชการได้เพียง อายุ ๕๕ ปี ส่วนการเก็บเงินรัฐชูปการยังคงอยู่ ข้าพเจ้าขอทราบ ว่า รัฐบาลจะแก้พระราชบัญญัติให้เก็บเงินรัฐชูปการเพียงอายุ ๕๕ ปี จะได้หรือไม่ เพราะคนที่เป็นกรรมกรยอมม้งานหนักกว่าข้าราชการ ถ้าไม่ได้เพราะเหตุใด

ขุนต์มาหารหิตะคดี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง ตอบว่า ยังจะแก้ไขมิได้ เพราะจะกระทบถึงงบประมาณของแผ่นดิน ได้เคยตอบกระทู้ถามเช่นนี้มาแล้วครั้งหนึ่งคือกระทู้ถามที่ ๒๓๓ / ๒๔๗๗ ของนายสุวรรณ มหัทธกกาญจนะ

มีสมาชิกเสนอญัตติขอเปิดย่นระเบียบวาระโดยให้นำร่างพระราชบัญญัติรณนตร์ (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๗๘ ของรัฐบาลขึ้น พิจารณา ภายหลังการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติรับราชการ ทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ ซึ่งยั้งค้างการพิจารณาในวาระที่ ๒ อยู่ ที่ประชุมอนุมัติ และได้เริ่มพิจารณาร่างพระราชบัญญัติรับ ราชการทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๘ ตั้งแต่มาตรา ๕๕ ทวิต่อไปจน จบหมวดที่ ๗ และได้เริ่มพิจารณาหมวด ๗ ทวิ ซึ่งว่าด้วยบท ฉะเพาะกาด ตามที่คณะกรรมการได้เพิ่มขึ้นใหม่ต่อไป • แต่ ในหมวดนั้นขอโต้เถียงกันมาก ที่ประชุมจึงได้ลงมติให้ส่งหมวดนี้ คืนไปให้คณะกรรมการชุดนี้พิจารณาใหม่

วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๙ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๓ หน้า ๓๗๕๔

ที่ประชุมหยุดพักเวลา ๑๗.๒๕ นาฬิกา และเริ่มประชุมใหม่
เวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา

ประธานสภา ฯ มีกิจธุระ จึงได้มอบให้ พ.อ. พระประจักษ์ จันนิ
ของประธานคนที่ ๑ ดำเนินการประชุมแทน

ทำการแทนประธานสภา ฯ เสนอให้ที่ประชุมพิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติรับราชการทหารต่อไป แต่ที่ประชุมได้ลงมติให้
ระงับการพิจารณาร่างที่เห็นข้อขัดข้อง จนกว่ากรรมาธิการคณะ
พิจารณาหมวด ๗ ทวิที่สภา ฯ ได้ลงมติให้ไปพิจารณาใหม่นั้นเสร็จ
และส่งกลับคืนมาก่อน

ทำการแทนประธานสภา ฯ เสนอร่างพระราชบัญญัติรณนทร์
(ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๗๙ ของรัฐบาล ต่อที่ประชุม

รัฐบาลได้แสดงถึงความประสงค์ในการที่เสนอร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้ด้วยความสำคัญว่า เพื่อจะแก้ไขเพิ่มเติมข้อความใน
พระราชบัญญัติบางมาตรา เพื่อให้เหมาะสมแก่กาลสมัยยิ่งขึ้น
และได้แสดงข้อความสำคัญบางประการในร่างพระราชบัญญัติว่า

ในวรรค ๓ ของ มาตรา ๕ นั้น พระราชบัญญัติรณนทร์
ที่แก้ไขอยู่ในทุกวันนี้ได้กำหนดในเรื่องตัดแปลงแก้ไขวรรค หรือ
ใครของยন্ত্রที่ว่า จะต้องแจ้งต่อนายทะเบียน เมื่อเป็นเช่นนั้น
รณนทร์ ซึ่งได้จดทะเบียนแล้วก็อาจจะไปเพิ่มเติมแก้ไขเปลี่ยนแปลง

ให้ผิดต่อความเป็นจริง และในการแก้ไขเพิ่มเติมเปลี่ยนแปลงนี้ นอกจากทำให้ผิดความเป็นจริงไปแล้ว ยังเป็นการหักเคียดการเสียภาษี ฉะนั้นเพื่อประโยชน์ในการสถิติในราชการบางอย่างที่จะต้องการทราบจากรถยนต์อยู่ในสภาพอย่างไร มีจำนวนเท่าไรแล้ว ยังเพื่อประโยชน์แก่ความยุติธรรมที่จะป้องกันการหักเคียดการเสียภาษี จึงเป็นการสมควรว่า ในกรณีที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงตัวรถ หรือเครื่องยนต์ ให้แจ้งต่อนายทะเบียน และถ้าแม้ว่าในการเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้น้ำหนักเพิ่มเติมขึ้นก็จะต้องเสียภาษี แต่ภาษีที่จะต้องเสียนั้นก็เสียตามความยุติธรรม คือต้องเสียสำหรับกำหนดเวลาที่ขึงเหล็กอยู่ในปีนั้น กล่าวคือถ้าไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อไร ก็เสียภาษีเฉพาะเวลาที่ขึงเหล็กอยู่

อนึ่งมาตรา ๓๗ เดิมที่ใช้อยู่นั้นได้กำหนดในเรื่องใบอนุญาตไว้ว่าต้นอายุเพียงวันที่ ๓๑ มีนาคม ซึ่งโดยมากมักจะใช้ไม่ได้เต็ม ๓๒ เดือน และโดยเหตุที่สภา ฯ นี้ได้ผ่านพระราชบัญญัติข้อเดี๋ยวนั้นไปแล้ว เพราะฉะนั้นเพื่อที่จะให้เป็นแนวเดียวกัน จึงกำหนดใบอนุญาตให้ใช้ได้ ๓๒ เดือนเต็มเพื่อความยุติธรรม และนอกจากนั้นเห็นสมควรที่จะเพิ่มเติมใบอนุญาตชนิดหนึ่ง คือใบอนุญาตในการขับรถบกถนน แต่เดิมไม่ได้มีบัญญัติเอาไว้ เพราะฉะนั้นผู้ที่มิได้มีใบอนุญาตขับรถบกถนนก็อาจจะมาขับรถได้ และใน

กฤษฎีกาซึ่งมีขึ้นก่อนนี้ไม่เป็นที่ยอมรับ เพราะการขั้บรถบดถนนกับรถ
ยนต์รักษาเหมือนกันไม่ นอกจากนั้นในเรื่องการเปลี่ยนแปลงการ

กำหนดภาษีใหม่ ซึ่งแต่เดิมนั้นการกำหนดน้ำหนักนั้นได้ถือเอา
น้ำหนักบรรทุกทุกอย่างมากเป็นหลัก ส่วนหลักที่ได้เปลี่ยนแปลงไปนี้
ได้กำหนดน้ำหนักรถแต่อย่างเดียว ซึ่งจะบ่งชี้ได้แยงมิให้เกิด

ความผิด การคิดภาษ้นั้นให้คิดแต่น้ำหนักรถแต่ละรถตามตารางที่ทำ
ขึ้นในพระราชบัญญัติ ซึ่งจะเปรียบเทียบเทียบเห็นได้ว่าถ้อยตาม

อัตราค่าภาษีที่ได้เคยอยู่แล้ว ไม่มีการเพิ่มขึ้น แต่มีบางอย่างลดลง
บ้างเล็กน้อยตามสมควร ทงนี้แสดงให้เห็นว่าที่เปลี่ยนแปลงนั้น

ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเพื่อต้องการเก็บภาษีเพิ่มขึ้น นอกจากเพื่อสะดวก
ในการปฏิบัติกรงาน

อีกประการหนึ่งก็อยู่ในมาตรา ๒๖ เดิม ไม่ข้อความชัดว่า
รถที่ได้รับถรรยกเว้นค่าธรรมเนียมหรือภาษีชนิดใดที่จะจดทะเบียน

และไม่จดทะเบียน ฉะนั้นจึงได้เพิ่มการยกเว้นรถบดถนนด้วย เพราะ
เห็นว่าอันเป็นประโยชน์ ไม่สมควรจะเสียค่าธรรมเนียม ดังที่ได้

กล่าวมาแล้ว

ส่วนในมาตราที่ขอแก้มาตรา ๓๘ ซึ่งเดิมเป็นอนุมาตรา ๓๓ และ
๓๔ นั้นก็เป็นการ ปฏิบัติตามข้อสัญญาใน ฐานะที่เป็นภาคีรถยนต์

ระหว่างประเทศ กล่าวคือพระราชบัญญัติเดิมไม่ให้อำนาจรัฐมนตรีในการที่จะเรียกค่าธรรมเนียม เพราะฉะนั้นก็ได้เพิ่มอำนาจให้ไว้^{๕๕} เพราะเหตุว่ารถที่สัญจรไปมา คือรถต่างประเทศที่เข้ามาเป็น^{๕๖} คน หรือมีกิจการหลายสิ่งหลายอย่างที่เราได้ทำให้ ก็ควรจะมีการคิดค่าธรรมเนียมและค่าธรรมเนียมบ้างพอสมควร

และอีกประการหนึ่ง คือประการสุดท้ายนั้น พระราชบัญญัติเดิมให้อำนาจรัฐมนตรีเต็มที่ในการที่จะเก็บค่าธรรมเนียมเท่าไร ๆ^{๕๗} ก็ได้ เพื่อเป็นการเคารพแก่สภา ฯ นี้ ทั้งในฐานะที่ปฏิบัติกันว่าอัตราค่าธรรมเนียมนั้นควรจะกำหนดอย่างสูง และเพื่อที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามความนิยมของสภา ฯ นี้ ในโอกาสที่ได้ขอแก้ไขก็ได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมอย่างสูงไว้^{๕๘} ทั้งสิ้น ค่าธรรมเนียมในพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็เป็นอัตราที่เก็บอยู่ในปัจจุบันนี้ เพราะฉะนั้นก็ย่อมจะมีประโยชน์ กล่าวคือ จะเก็บเกินกว่า^{๕๙} ไม่ได้ แต่ว่าอาจจะเก็บลดลงได้

นอกจากนี้ก็มีปัญหาอันเดียว ในเรื่องมาตรา ๒๔ เดิมคือเรื่องรถยนต์ประจำทางกับรถยนต์สาธารณะซึ่งได้มีการเอาใจใส่กัน โดยเหตุที่เป็นเรื่องชั่วช้าพอสมควร ความจริงปัญหาในเรื่องรถยนต์สาธารณะซึ่งได้ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงใหม่นี้ ไม่ใช่เป็นปัญหาที่ขบขันจะทำ คือก่อนที่จะเสนอมายังสภา ฯ นี้ได้รูดคุณ

ตบแต่งคดีการณและตุ๊กกิจการต่าง ๆ ว่าจะเป็นการสมควรแก้ไขหรือไม่
เฉพาะในการแก้ไขมาตรา^๕ เราได้ใช้เวลาดังมีเศษจนกว่าเราจะ
ได้ตกลง จนกระทั่งเราเห็นข้อเท็จจริงในเรื่องรถยนต์สาธารณะ
และรถยนต์ประจำทาง เป็นต้นว่ารถยนต์ประจำทางได้มีการ
เดิกลงไป ๕-๖ ราย และกำลังจะมีการเดิกลงอีกเห็นเป็นต้น
เราจึงได้เสนอมา ก็โดยเหตุที่ว่ารถยนต์ประจำทางกับรถของแถว
ซึ่งเรียกกันง่าย ๆ รถของชนิดนี้^{๕๕๖} ประสงค์ร่วมกัน เพราะฉะนั้น
ก็ย่อมจะมีการขัดแย้งกันเป็นธรรมดา ท่านส์มาชิกจะอธิบาย
อย่างไร เราก็ย่อมจะหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ได้ ในข้อที่จะต้องพอใจ
รถประจำทางนั้นพวกหนึ่ง และไม่พอใจรถของแถวอีกพวกหนึ่ง
ถือ^{๕๕๗} เป็นปัญหาที่ยากที่เราจะต้องขอว่าเราจะเอาข้างไหน รัฐบาลก็
เดือดอกในทางดำเนินว่า เรารักษาระโยชน์และส่มา^{๕๕๘} ประโยชน์เอา
ไว้ระหว่างรถทั้งสองจำพวกนี้ เพราะเหตุที่เราไม่สามารถที่จะปล่อยให้
หยุดยั้งต่อไปอีกได้ และถ้าแม้ว่าเราจะปล่อยให้หยุดยั้งต่อไปก็ย่อมจะเกิดความ
เสียหายและความไม่ปลอดภัย ในพระราชบัญญัติ^{๕๕๙} ท่านส์มาชิก
ย่อมจะเห็นได้ว่า เราได้เพิ่มเป็นวรรคสองและวรรคสามของมาตรา
๒๔ เดิม ในวรรคต้นมีว่า “ห้ามมิให้ใช้รถยนต์ประจำทางเดิน
รับส่งคนโดยส่ารนอกทางที่ได้รับอนุญาต เว้นแต่จะได้รับอนุญาต
เป็นหนังสือจากนายทะเบียนให้ทำได้เป็นครั้งคราว” ความจริงบท

บัญญัติข้อหนึ่งนั้นเป็นระเบียบที่อยู่ในข้อบังคับในใบอนุญาตอยู่แล้ว แต่
ทว่าในการ ที่มีเป็นข้อบังคับอยู่ในใบอนุญาตนั้น มีผลไม่หนักแน่น
เหมือนดังเขียนไว้ในกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อรักษาประโยชน์ของรถ
สองแถว ทั้งนี้ในวรรคต่อมาที่กล่าวว่า “ในจังหวัดใดที่ได้อนุญาต
ให้มีรถยนต์ประจำทางขึ้นแล้ว” ซึ่งความจริงในขณะนั้นก็มีอยู่แต่
เฉพาะกรุงเทพฯ และชลบุรีเท่านั้น “ห้ามมิให้ใช้รถยนต์อื่น
รับจ้างหมวดประโยชน์ โดยรับส่งคนโดยสาร ซึ่งเสียค่าโดยสารเป็น
รายตัว” เพราะรถสองแถวนี้ได้ทำการรับจ้างส่งคนโดยสารเป็น
รายตัว ซึ่งจะสะดวกง่าย ๆ ก็คือว่าในทางใดซึ่งมีรถประจำทางได้
รับอนุญาตให้เดินอยู่เดิมนั้น ในทางเช่นนั้นรถยนต์อื่นก็ยังสามารถเดินได้
แต่ทว่าเพียงจำกัดว่า จะรับคนโดยสารในรายทางนั้นหาได้ไม่
และในถนนอื่นซึ่งไม่มีรถยนต์ประจำทางเดินอยู่ รถเหล่านี้ย่อมมี
สิทธิเต็มที่ในการที่จะเดินทางไปทางไหน ๆ ก็ได้ เหตุใดรัฐบาลจึงต้อง
แก้หลักการในเรื่องนี้ขึ้นมา ในทางที่เป็นการรื้อถอนประโยชน์ก็เพราะ
ว่ารัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า รถประจำทางในเวลานี้ อยู่ในเงื่อนไข
อยู่ในความควบคุมของรัฐบาลอยู่หลายประการ เช่นต้นว่าใน
ประการที่หนึ่ง การเสียค่าภาษีก็เสียเช่นเดียวกับรถอื่นโดยทั่ว ๆ ไป
นอกจากนั้นยังจะต้องเสียค่าใบอนุญาตสำหรับรถประจำทางเป็นต้นว่า
ในหนึ่งกิโลเมตรแล้วแต่ความสำคัญของถนน ก็ว่าจะเป็นจำนวน

ให้มี ๕ บาท ๑๐ บาท ๓๕ บาท หรือ ๕๐ บาทนั้นแล้วแต่กรณี บัญชีทำ
โดยต้องเงินนั้นไม่สู้เป็นปัญหาที่สำคัญมาก เพราะถ้ารัฐบาลไม่ได้
มองในทางนั้น นอกจากนั้นรถประจำทางยังจะต้องอยู่ในข้อบังคับ
เหมือนใครอีกว่า จะเดินที่อื่นนอกจากที่ได้รับอนุญาตไม่ได้ และในการ
เดินรถจะต้องเดินตามกำหนดเวลา คือในระหว่างเวลานั้นถึงเวลาเท่า
นั้น และจะเลิกไม่ได้ก่อนกำหนดเวลา เช่น ๕ทุ่มจะมีคนหรือไม่มีคน
ก็ต้องเดินอย่างนั้นเป็นต้น แต่ยังคงถูกจำกัดในเรื่องอื่น ๆ เป็นต้นว่า
ในข้อรถไฟตามใบอนุญาตที่มีอยู่แล้ว ที่นั้สำหรับรถยนต์ประจำ
ทางอื่น โดยเฉพาะรถสองแถวนั้น คงเสียภาษีรถยนต์แต่อย่าง
เดียว รถสองแถวเหล่านี้มีข้อสงสัยระแ่มที่ในการที่จะสัญจรไปมาได้
คงจะชอบใจ บัญชีว่ามีว่า เมื่อรถสองแถวใดที่วิ่งมากจนกันได้ปรากฏ
เข้าไปกระทบกระเทือนถึงรถประจำทาง ๆ นี้ รัฐบาลได้รอดูเรื่องนี้มา
ได้ข้อว่าอยากจะทราบว่าข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่าได้มีรถประจำทางได้เลิก
เดินไป ๕-๖ รายแล้ว และกำลังจะเลิกเดินต่อไปอีก และนอก
จากนั้นพวกที่เลิกเดินไปก็ได้ไปต่อเติมมาเป็นรถสองแถวทำนองเดียว
กัน ทั้งนี้เรื่องที่จะเป็นต่อไปอย่างไรนั้น ก็คือว่าเราเปิดให้มีการ
แข่งขันกัน ในระหว่างรถประจำทางกับรถสองแถว การแข่งขัน
นี้หากแข่งขันไปในทางที่ควร ก็ถือว่าสมควรแก่การจรรยาของ
รถสองแถวก็มีประโยชน์อยู่บ้าง คือในการที่จะลดค่าโดยสารไป

ในทางที่สมควร แต่บัดนี้ปรากฏว่าการแข่งขันนั้นเป็นไปในทางที่รุนแรง จนรถประจำทางไม่สามารถจะตั้งตัวอยู่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นรถประจำทางเขาจะกระทำอย่างไร เขาก็เลิกจากการเป็นรถประจำทางแล้วมาทำเป็นรถสองแถว ซึ่งเท่ากับเปิดการแข่งขันโดยทั่วไป นอกจากนั้นในการที่ไม่มีรถประจำทางนั้นย่อมเป็นความเดือดร้อนแก่ราษฎรเป็นอันมาก โดยเฉพาะพวกพ่อค้าแม่ค้าและพวกนักเรียนต่างๆ เพราะเหตุว่ารถสองแถวนั้นจะเดินเมื่อไร จะเลิกเมื่อไรก็ได้ เขาไม่ชอบใจก็จอดเฉย ๆ และจะเดินในถนนหรือไม่เดินก็ได้ ประชาชนโดยเฉพาะผู้ที่ยากจนนั้นย่อมรู้ไม่ได้ เป็นต้นว่าพวกนักเรียน พ่อค้าแม่ค้า ถ้ามีรถประจำทางก็รู้ได้ทันทีว่า ในเวลา ๖ โมงเช้าของทุกวันนี้มีรถประจำทางอยู่แล้ว จะไปโรงเรียน จะไปทำงานในทางกรรมกรหรือว่าจะไปค้าขายก็เป็นอันแน่ใจ และเมื่อไรรถจะเลิกก็เป็นอันรู้ นี้ไปในแง่ที่เกี่ยวกับประชาชน ที่น่าถึงผลเดือดร้อนว่าจะเป็นอย่างไร คือว่าถ้าเราไม่ลดมาประโยชน์ในวิรัชที่รัฐบาลได้กระทำมาเช่นนั้นแล้ว ก็มีปัญหาอยู่สองทาง ทางที่หนึ่งรถประจำทางเลิกเดินไม่เดินอีกต่อไป หรือในประการที่สองรถประจำทางเปลี่ยนมาเป็นรถสองแถวเสียบ้าง เราจะต้องพิจารณาว่ารถประจำทางนั้นส่วนมากหรือว่าเกือบทั้งหมดคนที่ใช้การงานในรถประจำทางนั้นก็เป็นคนไทย และเป็นกรรมกร

เช่นเดียวกับรถสองแถวเหมือนกัน ถ้าไปในทางที่รถประจำทาง
เด็กดีไม่ไปนั่นเลย พวกกรรมกรก็เป็นอันว่างงาน และเป็นความ

- **เค็ช** คร้อนที่ไม่น้อยกว่ารถสองแถวเหมือนกัน และถ้าแม้ว่ารถ
ประจำทางนั้นไม่ได้เลิกไปในทางที่ขายตัว คือเปลี่ยนเป็นรถสอง
แถวเข้ามาแข่งขัน ในที่สุดก็จะไปลงเขยกันอย่างไร เป็นต้น
ว่าในเรื่องเรือเขียวเรือแดงอย่างที่เราประดังอยู่ทุกวันนี้ ก็หมาย
ความว่าในที่สุดก็จะล่มจมไปด้วยกันทั้งสองฝ่าย ความปลอดภัย
ของประชาชนก็ไม่มี คือว่าอันตรายแก่การจราจรในถนนก็คับคั่ง
ยิ่งขึ้น รัฐบาลจะคำนึงถึงแต่เฉพาะรถสองแถวหรือว่าจะคำนึงถึง
แต่เฉพาะรถประจำทางหาได้ไม่ เราจะทำได้ก็เฉพาะตามกฎหมาย
ทั้งได้พยายามสละมานประโยชน์เป็นต้นว่าเข้าใจได้ว่ารถประจำทางนั้น
มีทางที่จะได้เปรียบรถสองแถว โดยเหตุว่ามีทุนมันคงดีกว่ากันอย่างไร
เป็นต้น และพอที่จะช่วยเหลืรถสองแถวให้หากินได้บ้าง ทั้งนี้ได้
พิจารณาเห็นว่าการจราจรในกรุงเทพฯ ๑ เรามีรถราง เรามีรถ ๓ ดับ
เรามีรถยนตร์เป็นจำนวนมาก รถประจำทางเท่าที่ได้อนุญาตไปแล้ว
ในเวลานี้ก็นับว่าเป็นการเพียงพอแก่การจราจรสำหรับในขณะนี้ เพราะ
ฉะนั้นในการที่ขออนุญาตเดินรถประจำทางมาใหม่ไม่เคยอนุญาต
แม้แต่จะขอขยายออกไปก็ไม่อนุญาต นอกจากจะมีเหตุผลจริง ๆ
ซึ่งก็ดูเหมือนไม่เคยอนุญาตให้ใคร นี่ก็เป็นการรักษาประโยชน์เพื่อ

ให้รอดของแถวใดหากินตั้งนเป็นต้น ซึ่งได้กระทำอยู่แล้ว เพราะ
ฉะนั้นท่านดำชาธิกจะอภิปรายไปในทางใดนั้น ไม่ขัดข้อง คือว่า
รัฐบาลได้ทำมาในทางที่เห็นว่าดีที่สุด ถ้าท่านดำชาธิกจะมีความคิด
ความเห็นในกรรที่จะช่วยเหลือทำให้ดียิ่งขึ้นก็มีความชอบใจ

เมื่อได้มีการอภิปรายกันบ้างแล้ว ทำการแทนประธานสภาฯ
ได้สั่งให้เดือนการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปพิจารณา
ในคราวประชุมคราวหน้า

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๓๕ นาฬิกา
นายปพาพ บุญ-หลง
นายประเสริฐ ปัทมธัญญ์
นายบุญช่วย สุกนธมัต
ผู้ตรวจงาน

คหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๗ / ๒๕๗๘ (วิสามัญ ครั้งที่ ๒) สมัยที่ ๒
วันอังคารที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๗๘

ณพระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๕ นาฬิกา

เมื่อสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ประธานสภาฯ
กล่าวเปิดประชุมและแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า ได้รับหนังสือจาก